

ZÁZRAK ZMŔTVYCHVSTANIA

Vyjdenie z hrobu? – uzdravené rany? – alebo niečo úplne iné? – trocha matematiky – zázrak zázrakov

Kristovo zmŕtvychvstanie. Zázrak, ktorý ani podľa ateistických historikov nemôžeme len tak zmietať zo stola a ostať pritom objektívnymi, ideovo nezaťaženými vedcami. „Môžeme považovať za historický isté, že Peter a učeníci mali po Ježišovej smrti skúsenosť, v ktorej sa im Ježiš zjavil ako vzkriesený Kristus,“ píše ateistický historik Gerd Ludemann, špecializujúci sa na dobu Nového Zákona. Pre Lytteltona a Westa zmŕtvychvstanie a obrátenie sv. Pavla boli dvomi základnými piliermi kresťanstva, spochybníť ich by v ich očiach znamenalo zasadiť smrteľnú ranu kresťanstvu. Oboje je totiž natoľko *záračné*, že pokiaľ to nedokážeme nijako spochybníť, tak... tak vlastne nemáme iné východisko, než tieto fakty prijať ako fakty aj so všetkými dôsledkami, ktoré prinášajú.

Dobre. Kristus, umučený, ukrižovaný, dokázateľne mŕtvy a pochovaný, vychádza po troch dňoch z Hrobu živý a zjavne aj zdravý. Je to zázrak? Iste... ale zase nijako oslnivý, buďme úprimní. Ježiš sám vzkriesil zopár mŕtvych ľudí a ani dnes nie sú podobné zázraky v Kristovom mene síce ani úplne bežné (skôr vinou malej viery na našej strane, než malej ochoty na Božej strane), ale zase ani úplne zriedkavé... Že Kristus vyšiel z hrobu súčasne uzdravený... no tak to by nemalo nikoho udивovať už vôbec. Nakoniec, len taký Emiliáno Tardiff, jediný človek (zomrel v roku 1999, ak ma pamäť neklame), má na „konte“ rôznych väčších, či menších záračných uzdravení v Mene Krista rádovo stovky tisíc.

Viete v čom podľa mňa spočíval *najväčší* a ten skutočný zázrak Zmŕtvychvstania? V tomto: „*Večer v ten istý prvý deň v týždni, keď boli učeníci zo strachu pred Židmi zhromaždení za zatvorenými dverami, prišiel Ježiš, stal si doprostred a povedal im: "Pokož vám!"*“ (Jn 20,19 SSV). A hneď vysvetlím aj prečo!

Začať musíme pri *Kristovej obeti* na kríži. Hovorili sme o tom podrobnejšie v bunkovej katechéze č. 399. Len z nej odcitujem to pre nás teraz podstatné: „*Zbožštenie vyžaduje, už vieme, aby sa Boh opravdivo a úplne zjednotil s každým jedným človekom. Hriech spôsobil, že život človeka je plný bolesti, utrpenia, zúfalstva, ... Zjednotiť sa s človekom tak od Boha vyžaduje vziať na seba a prežiť ako človek každú jednu bolesť, každé jedno utrpenie, každé jedno zlo, krivdu, všetko zúfalstvo každého jedného človeka od samého Počiatku až po samý Koniec sveta. Teda nielen obeta „poníženia sa“ z Boha na človeka, ale, ako by to nebolo dosť, nadôvažok ešte aj utrpenie, bolesť, zloba celého sveta! Ba ešte viac! Pretože mnohé z týchto ziel nás samotných už ani netrápia, mykneme plecami a povieme si: No čo, sme slabí a krehkí ľudia... tak to vo svete chodí... veď to nie je nič až také strašné... Ale pre Krista, ktorý je sväto-svätý, je aj to najmenšie zlo niečím nanajvýš odporným. A teda prežíva tak nielen všetko utrpenie, ktoré prežívame my, ale aj to, ktoré my – kvôli nasiaknutosti hriechom, neznalosti Božej krásy a nádhery, ktorú hriechom zatienujeme a zosmiešňujeme – už nevnímame!*“ A teraz začneme počítať!

Podľa vedcov z amerického Úradu pre štúdium populácie žilo počas celej histórie až dodnes na Zemi asi 108 miliárd ľudí. Aby sme si trochu uvedomili ten počet: ak by ste každému mali v svižnom tempe len podať ruku a povedať „Dobrý deň!“ – a venovali by ste sa tomu bez prestávky 16 hodín denne a sedem dní v týždni, bez voľna, bez víkendov, tak poslednému človekovi z tohto zástupu by ste podali ruku po bežmála 18 000 rokoch

podávania rúk. Alebo inak: Ak by si stali do zástupu tak, že na každý meter by sa zmestili za sebou dvaja, tak by na trase Zem – Mesiac, dlhej 384 000 kilometrov, vytvorili zástup zložený z vyše 140 radov vedľa seba...

Ježiš, keď zomieral na kríži, tak pod týmto vonkajším *znamením* podstupoval tú skutočnú obeť a tou bolo to, že prežíval život každého jedného z týchto (doteraz) 108 000 000 000 ľudí, vrátane všetkej bolesti, utrpenia a pod., ktoré hriech v každom jednom z týchto životov spôsobil. Pre nás, ľudí, je často priveľa náklad nášho jediného, pár desiatok rokov dlhého života. Netúžime nijako byť „zaťažovaní“ trápením a bolesťou iných, veď „máme dostatok vlastného trápenia“. Ba mnohí sa pod ťarchou utrpenia svojho jediného života zlomia až natoľko, že sa ho rozhodnú dobrovoľne ukončiť samovraždou. A teraz si predstavte Ježiša, ktorý nesie na sebe bolesť a utrpenie 108 miliárd ľudí. Alebo povedané inak: Ktorý žije nekonečne dlhý a trýznivý život, trvajúci takmer 160× dlhšie, než je vek celého nášho Vesmíru (podľa súčasných odhadov 13,8 mld. rokov), naplnený všetkou bolesťou a utrpením celého ľudstva, všetkou tragédiou a desivosťou všetkého ľudského zla a hriechu! Viete si to predstaviť? Nie, neviete... ani náhodou. To je niečo ďaleko, ďaleko mimo aj tej najbujnejšej ľudskej predstavivosti: desivá, strašlivá, obľudná cena, ktorú Boh v človekovi Ježišovi Kristovi platí za naše zbožštenie!

Bolo by normálne, ak by to Ježiš hoci aj niekde hneď na začiatku – možno pri prvej miliarde, aj to by už bol desivo heroický výkon! – vzdal a využil možnosť „záchranej brzdy“, ktorú mal stále na dosah ruky: „*Alebo si myslíš, že by som nemohol poprosiť svojho Otca a on by mi hneď poslal viac ako dvanásť plukov anjelov*“ aby ma zachránili (Mt 26,53 SSV)?

Bolo by úplne pochopiteľné, ak by Ježiš z Hrobu vyšiel šedivý hrôzou, pomätený, roztrásený, bľabotajúci a zlomený všetkou tou desivou hrôzou, ktorú prežil.

Alebo keby vyšiel von rozpálený do biela a volal o pomstu, krutú pomstu za všetko to desivé, neznesiteľné zlo, ktoré ľudstvo bez mihnutia oka popáchalo – máte aj sami občas také nutkanie ku krutej pomste, keď vidíte občas hoci len maličký zlomok niečoho fakt krutého, sadistického, bezcitného, ... že? A to je len nekonečne malilinkatý zlomok! Čo potom nielen vidieť, ale *zažiť*, nielen zlomok, ale *všetko*?

Bolo by to všetko očakávateľné a pochopiteľné. Všetko – len nie to, čo sa stalo: Že po tom všetkom, po tej desivej, strašlivej skúsenosti, Syn človeka Kristus Ježiš vyjde von... stále pri zmysloch... bez volania po pomste na perách... stále milujúci, stále odpúšťajúci, bezvýhradne, bezpodmienečne, zadarmo, všetkým, všetko, ... a Jeho prvé a zásadné slová budú: „*Pokož vám!*“

Tomuto ja hovorím ZÁZRAK! V porovnaní s ním oživenie, uzdravenie, chodenie po vode, premenenie vody na víno, utíšenie búrky, či rozmnoženie chlebov nie sú viac, než púťové kejkle. Všetky sú nekonečne zatienené týmto najväčším, najzáračnejším zázrakom, aký Kristus kedy vykonal, vyjadreným v tej jedinej vete: „*Pokož vám!*“ Amen!